

Vint-i-cinc anys d'experiència en el sector i un marc geogràfic incomparable ajuden, dia rere dia, al Francesc Palacios a tirar endavant una empresa, Finques Costamar, que, amb només set persones, engega infinitat de projectes, alhora que continua amb la tasca de trobar un habitatge adequat als seus clients.

Podríem dir ara que tot va començar a gestar-se quan el nostre protagonista, nascut a Barcelona, va conèixer la que seria la seva esposa, la Montserrat Canals, a la universitat. Primer va ser ella qui va deixar el seu poble natal, Santa Oliva, per traslladar-se a la capital catalana, on el matrimoni va muntar un comerç que no va acabar de funcionar massa bé.

Llavors va ser quan van decidir anar-se'n a viure a Calafell, on va començar una etapa de molt d'esforç, per al Francesc, que va haver d'obrir-se camí una altra vegada però ara dins del sector immobiliari, pel qual semblava tenir una habilitat innata. D'aquesta manera, al cap d'un any va aconseguir duplicar el nombre de vendes de l'empresa per la qual es va posar a treballar, a pesar de rebre les crítiques dels seus superiors per les seves formes poc ortodoxes dins d'aquell món, com oblidar el tracte de vostè en certs casos.

Això no obstant, i fent gala d'un bon ull clínic per guanyar-se la confiança dels clients, en Francesc va arribar amb el temps a ser cap de vendes: **"El sector immobiliari, com en totes les vendes, és psicologia pura. Cal saber què agrada a cada client i entendre el seu tarannà."** Finalment, després de sacrificar caps de setmana i lluitar aferrissadament per fer la feina ben feta, va decidir fundar Finques Costamar, negoci que li ha ofert la possibilitat d'emprendre moltes iniciatives, com la promoció d'habitatges, que li permet vendre producte amb total exclusivitat.

Val a dir ara que a pesar d'haver-se trobat amb entrebancs a la seva anterior empresa, en Francesc ha volgut deixar de banda la rivalitat i es dedica en cos i ànima a la seva tasca. Com a promotor té grans responsabilitats, ja que són al seu càrrec entre vuitanta i cent persones que treballen en les sis empreses annexes a Finques Costamar, en les quals ell intervé com a gerent o administrador. El seu esperit de superació el porta a millorar la qualitat del producte que ven, i alhora a valorar la seriositat de les firmes amb les quals treballa.

Amb una sinceritat aclaparadora, el nostre interlocutor ens diu que li agrada guanyar diners, però fent la feina ben feta, i sobretot disfrutant-ne. D'altra banda, es defineix com un il·lusionista de l'arquitectura i defensa aferrissadament la preservació de l'encant dels pobles de la costa: **"La conscienciació potser hi és, però els fets són l'especulació."** Tot i això, lamenta no poder ser un **"sibarita de la construcció"**, perquè els riscos són massa elevats i les normatives i els preus limiten els projectes que es volen fer.

En qualsevol cas, en Francesc insisteix a criticar l'especulació que s'ha creat al voltant de la construcció en les zones costaneres, i expressa la seva preocupació que en un futur es deixi de banda l'estètica per motius materials: **"L'arquitectura que es fa avui en dia als pobles de la costa és horrible i totalment especulativa."**

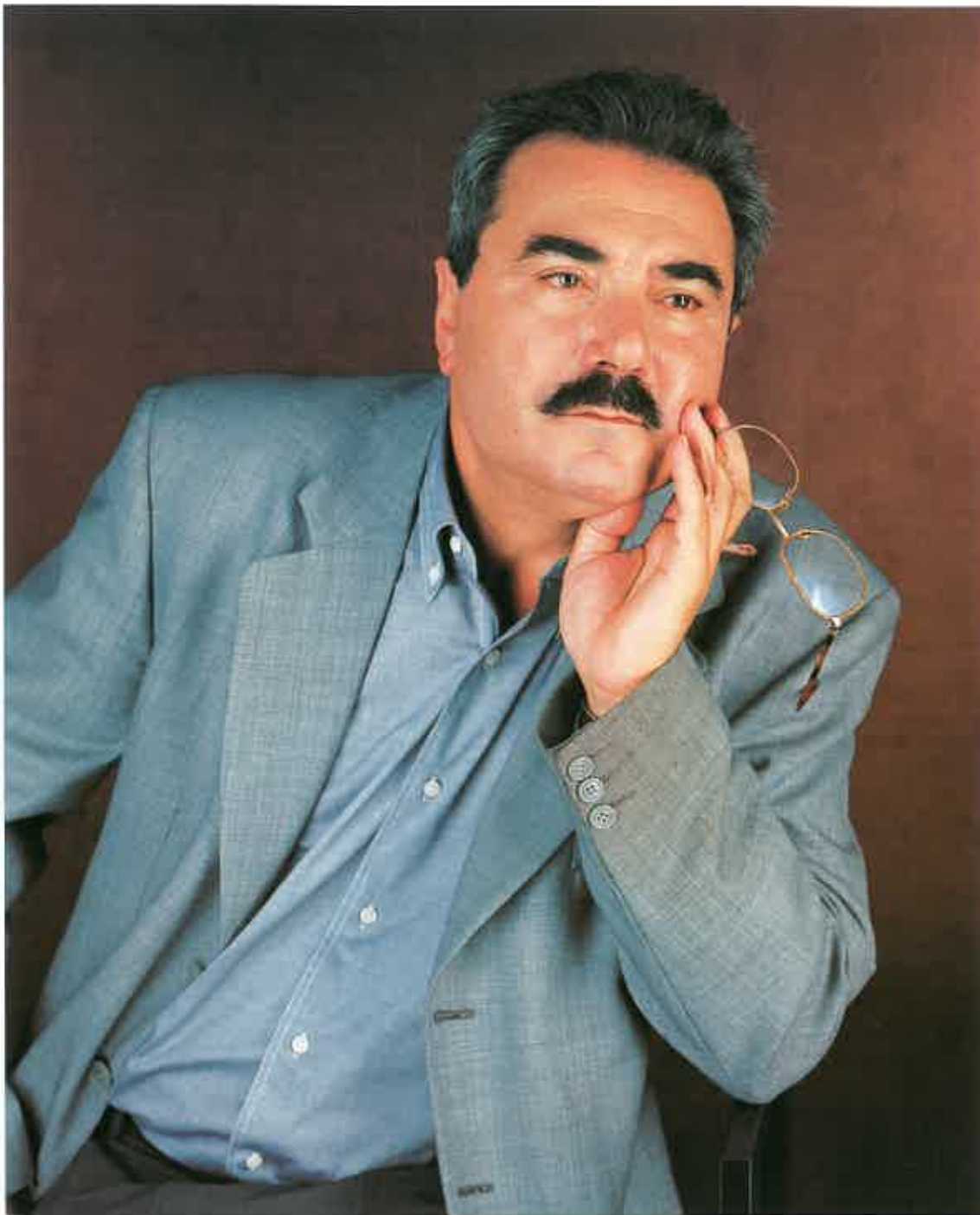
Els ajuntaments són els primers que donen llicències a dojo, i el problema ve quan el polític, que és qui té l'última paraula, no escolta el tècnic que l'aconsella i deixa anar endavant el projecte del promotor, que vol obtenir guanys per compensar el volum de risc que comporta."

Aquest temor contrasta amb l'enorme il·lusió que posa el propietari de Finques Costamar a l'hora de parlar del futur de la comarca: **"Són pobles ben situats geogràficament i la gent vindrà a viure-hi de manera definitiva, perquè les comunicacions són cada dia millors. Fa unes setmanes es va inaugurar la segona autopista que comunica directament amb Barcelona i ja es comença a detectar l'afluència de compradors."** L'argument d'en Francesc se suporta en un fet aclaparador, i és que pel mateix preu d'un pis a la capital es pot tenir una torre a Calafell, que permet fugir del brogit de la ciutat amb totes les facilitats per accedir-hi còmodament.

Pel que fa a les preferències dels clients, el nostre protagonista comenta que si som capdavanters a Europa pel que fa a nombre de propietaris és perquè hi ha hagut dues motivacions que han provocat que la gent comprés enlloc de llogar. D'una banda, ell entén que els immigrants que van venir a Catalunya tenien un objectiu molt clar, treballar i comprar-se un habitatge, i que aquesta tendència va ser imitada per la resta del país. De l'altra, trobem que els lloguers són molt elevats; amb les hipoteques a llarg termini es pot pagar cada mes una quantitat similar, però acabar obtenint la propietat del pis.

En un altre ordre de coses, podríem definir també en Francesc com un treballador nat, que combina el seu paper de pare de família amb el de clau de volta d'aquest gran entramat empresarial que dirigeix. Per poder-ho compaginar tot, el propietari de Finques Costamar confia en la il·lusió, la seva veritable mà dreta, i en la gent que l'envolta, en qui delega determinades tasques com anar a cal notari, cosa que a ell el posa força nerviós.

Tot i coordinar tanta feina alhora, el nostre interlocutor també manté bona relació amb l'ajuntament, i de vegades assisteix als plens com a membre del consell directiu de l'Associació d'Empresaris del Fòrum Calafell, per tal de fer arribar les inquietuds de la "Casa Gran" a les empreses que mouen l'economia de la població. Així mateix, afegeix que se sent satisfet amb l'alcalde, en Joan Triadó, a qui descriu com a persona honesta i molt vàlida per al municipi. Finalment, s'ha d'assenyalar que de la mateixa manera que el propietari de Finques Costamar es declara un enamorat de la feina, també ho està, diu, de la seva comarca i de la seva esposa: **"Jo no sé si sóc un gran home, però de ben segur que ella és una gran dona."** Al contrari d'en Francesc, que es considera un home format al carrer, la Montserrat prové d'una família de gran tradició, que destaca per la seva gran sensibilitat i exquisida educació. Per això, quan ell parla dels seus l'orgull li vessa de manera espontània i queda ben clar que, a banda de ser un devot del treball, és un home feliç amb la seva família.

Francesc Palacios – Sant Salvador / El Vendrell (el Baix Penedès)